

PORSGRUNN KOMMUNE
Rådmannen

Kommunal- og regionaldepartementet
Postboks 8112 Dep

0032 OSLO

Dato: 24.11.2011
Referanse: 11/2854-3
Arkiv: 613 L7
Saksbehandler: Laila Finkenhagen

**HØRINGSUTTALELSE - NOU 2011:15 - ROM FOR ALLE - EN SOSIAL
BOLIGPOLITIKK FOR FRAMTIDEN**

Viser til Deres høringsbrev av 23.08.2011 ref.. 11/1877 om høring på NOU 2011:15 Rom for alle – En sosial boligpolitikk for fremtiden.

Porsgrunn kommune kan på denne måte oversende sin høringsuttalelse. Saken er behandlet i Helse- og omsorgsutvalget i møte den 22.11.2011 i sak nr. 53/11 som følger vedlagt.

Boligutvalgets beskrivelse av boligsituasjonen for vanskeligstilte grupper samsvarer med de utfordringer som gjelder i vår kommune. Vi roser derfor boligutvalget for en grundig gjennomgang med mange gode forslag og tiltak i fremtidens sosiale boligpolitikk.

Med hilsen

Ingrid Kåss
Ingrid Elisabeth Kåss
Kommunalsjef

Laila B. Finkenhagen
Laila B. Finkenhagen
Fagleder

Saksprotokoll

Utvalg: Utvalg for helse og omsorg
Møtedato: 22.11.2011
Sak: 53/11

Arkivsak: 11/2854
Tittel: **SAKS PROTOKOLL: HØRING - NOU 2011:15 - ROM FOR ALLE - EN SOSIAL BOLIGPOLITIKK FOR FRAMTIDEN**

Behandling:

Adrian N. Løvsjø fremmet nytt forslag slik:
Punkt D tas ut.

Avstemming:

Administrasjonens forslag ble vedtatt med 7 mot 4 stemmer som ble gitt for Adrian N. Løvsjø sitt forslag.

VEDTAK:

Porsgrunn kommune roser boligutvalgets grundige gjennomgang av boligpolitikken med mange gode forslag til tiltak.

1. Porsgrunn kommune slutter seg i hovedsak til forslagene som er fremmet av boligutvalget med følgende endringer og presiseringer:
 - a) Dagens boligtilskuddsordning ønskes videreført. Dette bør ikke endres til et rente og avdragsfritt lån. Avskrivningsreglene bør være like for begge ordningene. Begge boligtilskuddsordningene, det vil si både tilpasning og etablering, bør ha 10 % avskrivning pr. år.
 - b) Inntektsgrenser og tak for godkjente bostøtteordninger bør økes generelt for målgruppene i Husbankens bostøtteordning.
 - c) Det bør fortsatt være muligheter for frivillig og tvungen transport av bostøtte til kommunene for dekning av løpende husleie. I tillegg bør det være enklere å få trekk i trygd for løpende og skyldig husleie for kommunale boliger og lån fra kommunen.
 - d) Kommunens frist for hjelp til midlertidig bolig bør være 6 måneder, siden 3 måneder er en kort tidsfrist og vil kunne framtvinge dårlige boligløsninger i et presset boligmarked.
 - e) Det bør etableres en prisstatistikk for hele landet for å sikre tydeligere begrepet "gjengs leie" i Husleielovens bestemmelser.
 - f) Utvalgets flertall om endringsforslagene i lov om kommunale helse- og omsorgstjenester, §§ 3-7 og 3-2 og §§ 15 og 27 i lov om sosiale tjenester støttes, det presiseres at nødvendig hjelp til å skaffe bolig ikke kan tolkes om rettighetsfesting av rett til kommunal bolig.

Saksframlegg

Planlagt for fremleggelse i:	Hovedutvalget for helse og omsorg
Arkiv: 613 L7 11/2854-1	Saksbehandler: Laila Finkenhagen

HØRING - NOU 2011:15 - ROM FOR ALLE - EN SOSIAL BOLIGPOLITIKK FOR FRAMTIDEN

Forslag til vedtak:

Porsgrunn kommune roser boligutvalgets grundige gjennomgang av boligpolitikken med mange gode forslag til tiltak.

1. Porsgrunn kommune slutter seg i hovedsak til forslagene som er fremmet av boligutvalget med følgende endringer og presiseringer:
 - a) Dagens boligtilskuddsordning ønskes videreført. Dette bør ikke endres til et rente og avdragsfritt lån. Avskrivningsreglene bør være like for begge ordningene. Begge boligtilskuddsordningene, det vil si både tilpasning og etablering, bør ha 10 % avskrivning pr. år.
 - b) Inntektsgrenser og tak for godkjente boutgifter bør økes generelt for målgruppene i Husbankens bostøtteordning.
 - c) Det bør fortsatt være muligheter for frivillig og tvungen transport av bostøtte til kommunene for dekning av løpende husleie. I tillegg bør det være enklere å få trekk i trygd for løpende og skyldig husleie for kommunale boliger og lån fra kommunen.
 - d) Kommunens frist for hjelp til midlertidig bolig bør være 6 måneder, siden 3 måneder er en kort tidsfrist og vil kunne framtvinge dårlige boligløsninger i et presset boligmarked.
 - e) Det bør etableres en prisstatistikk for hele landet for å sikre tydeligere begrepet "gjengs leie" i Husleielovens bestemmelser.
 - f) Utvalgets flertall om endringsforslagene i lov om kommunale helse- og omsorgstjenester, §§ 3-7 og 3-2 og §§ 15 og 27 i lov om sosiale tjenester støttes, det presiseres at nødvendig hjelp til å skaffe bolig ikke kan tolkes om rettighetsfesting av rett til kommunal bolig.

Porsgrunn, den 09.11.2011

Per Wold
rådmann

Ingrid Elisabeth Kåss
kommunalsjef

Utrykte vedlegg:

- NOU 2011:15 Rom for alle en sosial boligpolitikk for fremtiden
- <http://www.regjeringen.no/nn/dep/krd/Dokument/NOU-ar/2011/nou-2011-15.html?id=650426> Les mer om NOU-en her

Saksutredning:

Kommunal- og regionaldepartementet har i brev av 23.08.11 sendt NOU 2011:15 Rom for alle – en sosial boligpolitikk for fremtiden på høring med høringsfrist den 26.11.11. Kommunal- og regionaldepartementet opplyser at det tas sikte på å fremme ny Stortingsmelding for Stortinget våren 2013.

Boligutvalget som har utarbeidet NOU 2011:15 ble oppnevnt 21. mai 2010 av Statsråd. Vi vil redegjøre for utvalgets konklusjoner.

Bolig gir mer velferd – kapittel 2

Alle har behov for et sted å bo og derfor må bolig være en sentral del i velferdspolitikken. Boligens betydning i velferdspolitikken kan synes underkommunisert. Ved å bedre hensynet til bolig i samfunnsplanleggingen generelt, og i det forebyggende boligsosiale arbeidet spesielt, kan levekår bedres for mange. Bolig må, sammen med helse, utdanning og inntektssikring, forankres som den fjerde av velferdspolitikkenes pilarer. Staten må opptre som tydeligere samordnet enhet i sin dialog og samarbeid med kommunene. Husbankens rolle som støttespiller for kommunene bør forsterkes og videreutvikles. Det anbefales også at Husbanken bør gis en rolle som samordner av den statlige politikken som krever innsats fra flere områder. Kommunene må ha klarere juridiske rammer for sitt boligsosiale ansvar. Samtidig må de sikres økonomiske rammer som gjør det mulig å ivareta kommunens ansvar for boligpolitikken for vanskeligstilte grupper.

Et boligsosialt løft i kommunene

Kommunene er iverksettere og gjennomførere av den sosiale boligpolitikken. Innsatsen vil gi flere resultater ved bedre intern organisering og planlegging, økt kommunalt handlingsrom, høyere boligsosial kompetanse – og ikke minst sterkere kommunalt eierskap til oppgavene. Et boligsosialt løft er mulig dersom det blir lagt til rette for at kommunene kan løse oppgavene de er pålagt. Det boligsosiale arbeidet er sammensatt, krevende og fordrer eierskap og kompetanse. Dette er viktig for at kommunene skal utnytte handlingsrommet. Husbanken skal bidra, men kommunene må selv være pådriver i arbeidet. Kommunene bør sette mål for det boligsosiale arbeidet og integrere det i øvrig planverk. Stadig mer krevende velferdsoppgaver skal finne sin løsning i og av kommunene. Derfor må kommunene gis utvidet handlingsrom gjennom flere typer boliger for de mest utsatte gruppene, økte midler til kompetanse og tjenesteoppfølging samt mer fleksible tilskuddsordninger.

Bolig og velferd

I kapittel 3 understrekes at om vi bor, hvordan vi bor og hvor vi bor, er faktorer som har betydning for velferd og levekår. Det er en premiss i boligpolitikken at alle skal ha mulighet for et varig og funksjonelt boligtilbud, uavhengig av livsførsel og mulighetene til å mestre et selvstendig liv. Derfor må det ligge til grunn for politikktutformingene at alle kan bo. Hjemmet, og rammen rundt, er helt avgjørende for barns oppvekstvilkår. Dårlig boforhold kan særlig for barn være starten på en marginaliseringsprosess. Kommunen må ha som mål å legge til rette for sosial inkludering og sikre gode levekår for barn og unge. Både stat og kommune må ta ansvar og yte innsats i dette arbeidet.

Målet om at flest mulig skal kunne eie egen bolig, er en av hjørnesteinene i boligpolitikken. Åtte av ti eier boligen sin i dag, en andel som har vært mer eller mindre uendret i flere tiår. Eierlinja er understøttet av gunstig beskatning for bolig. Det å skaffe egen bolig er først og fremst et personlig ansvar. I tillegg til å være et hjem er boligen også et formues- og investeringsobjekt. Dette er noe av årsakene til at boligsektoren i liten grad er en del av det generelle tilbudet av velferdstjenester, selv om bolig er viktig for folks velferd.

I kapittel 4 redegjøres for hvordan boligmarkedets rammer kan bidra til å sikre gode boforhold for store grupper, men også være kilde til ulikheter. Boligen kan bidra til å skape og forsterke økonomisk ulikhet mellom generasjoner, mellom ulike deler av landet og mellom eiere og leiere.

I kapittel 5 om den sosiale boligpolitikken fremgår det at dagens politikk ikke treffer dem som trenger det mest. En forsterket innsats er nødvendig for at bolig skal være en likeverdig del av den samlede velferdspolitikken, et korrektiv til fordelingspolitikken og et sikkerhetsnett for dem som ikke klarer å skaffe seg en tilfredsstillende bosituasjon på egen hånd. Den offentlige innsatsen på området har endret seg betydelig. Likevel er det behov for ytterligere tilpasninger. De muligheter og begrensninger som boligmarkedet gir må ligge til grunn for utformingen av den sosiale boligpolitikken. En sosial boligpolitikk handler også om tidlig innsats og forebyggende arbeid for å hindre at problemer forverres. En aktiv, koordinert og forebyggende innsats kan spare samfunnet for store kostnader, og vil bedre levekårene for vanskeligstilte.

Vanskeligstilte på boligmarkedet

For å føre en målrettet sosial boligpolitikk må det finnes kunnskap om hvem som er vanskeligstilte på boligmarkedet og hvilke behov de har. I kapittel 6 om vanskeligstilte anslås det at rundt 150.000 personer som har behov for bolig er avhengig av bistand fra det offentlige til å anskaffe boligen. Dette er husstander med lav inntekt som har en utilfredsstillende bosituasjon. Anslaget er usikkert, men er en klar indikasjon på at det gjenstår store oppgaver i boligpolitikken i årene fremover. Nær en av tre vanskeligstilte på boligmarkedet har vært det i over tre år. Tre av fire har vedvarende lav inntekt. Aleneboende er overrepresentert. De fleste vanskeligstilte leier bolig. Analysen viser at en av tre vanskeligstilte ikke er i yrkesaktivitet i det hele tatt. Bostøtten er et virkemiddel i arbeidet med å forebygge og bekjempe fattigdom. Dagens regelverk tar ikke tilstrekkelig høyde for at barnefamilier, og særlig store barnefamilier, har behov for større og dyrere boliger. Bostøtten bør derfor styrkes slik at flere barnefamilier med lave inntekter kan få hjelp til å betjene sine boutgifter.

Boligutvalget har fremmet forslag for å møte noen av forholdene de beskriver i kapittel 6:

Tiltak	Nærmere om tiltaket
Styrke bostøtten for barnefamilier	Flere barnefamilier bør kunne motta bostøtte og en større andel av deres boutgift bør legges til grunn for beregningen. Det foreslås at boutgiftstaket økes med kr 10.000 pr. person utover første husstandsmedlem. Regelverket må justeres slik at barn med delt fast bosted inkluderes i bostøtteberegningen for begge foreldrene
Justering av nivået på bostøtten etter bolig- og leieprisutviklingen	Bostøtten justeres ikke med bolig og leieprisutviklingen. Det foreslås å utrede alternative indeksmetoder som kan bidra til å opprettholde bostøttens effekt over tid
Lik dekningsgrad i statlig bostøtte	Dekningsgraden i den statlige bostøtten bør bli lik for beboere i kommunale og private boliger. I dag er dekningsgraden 80 % for kommunale boliger og 70 % for private leieboliger. Dekningsgraden bør settes til 75 % i både private og kommunale boliger.
Styrke tilskudd til tilpasning i bolig	Tilskudd til tilpasning i bolig bør styrkes med 75 mill kroner, slik at flere boliger kan gjøres tilgjengelige for personer med nedsatt funksjonsevne.

At mange ekskluderes fra boligmarkedet forklares ofte med høye boligpriser. De siste årene har det også vært uttrykt økt bekymring for høyt låneopptak, spesielt blant husstander med forholdsvis lave inntekter. I dag krever private kredittinstitusjoner 10 % egenkapital før lån innvilges. I kapittel 7 drøftes eierlinja med fordeler og ulemper ved boligeie. Utvalget mener at fordelene ved boligeie er så store at eie må gjøres mulig for flere. Dette kan også være en måte å avlaste offentlige budsjett på, ikke minst på lengre sikt. Beregninger viser at det, på tross av høye boligpriser, er et stort potensial for økt eierskap i befolkningene. Dette potensialet kan utløses ved å gi kommunene handlingsrom og mulighet til å bruke Husbankens ordninger mer fleksibelt og målrettet. Det anslås

at rundt 40 % av bostøttemottakerne, som bor i privat leie, skal kunne komme økonomisk bedre ut som eiere. For bostøttemottakere i kommunale leieboliger anslås eiepotensialet å være på hele 50 %. Beregningene er statistikk, men gir likevel indikasjoner om en relativt stor mulighet for å bedre boforholdene til vanskeligstilte. En forutsetning for økt eierskap blant vanskeligstilte er at risikoeksponeringen reduseres. Derfor foreslås det at startlånet kan brukes mer fleksibelt for de vanskeligst stilte. Startlånet bør i større grad gis som fastrentelån, og løpetiden bør utvides til 50 år. For å redusere risikoen ved boligeie bør det åpnes for at de kommunale tapsfondene til startlånet i ekstraordinære situasjoner kan dekke personlige tap. Leie-til-eiemodeller bør i større grad settes i system og benyttes i et helhetlig boligsosialt arbeid. Særlig nyttig kan slike modeller være der det er usikkert rundt leiers betjeningsevne, men hvor det er forventet en positiv utvikling. For bedre å utnytte de statlige subsidiene som gis til etablering i eid bolig foreslår utvalget at tilskudd til etablering gjøres om til et rente- og avdragsfritt lån.

Boligutvalget foreslår følgende tiltak for å styrke eierlinja:

Tiltak	Nærmere om tiltaket
Startlån med risikodempende tiltak	Det foreslås en mer fleksibel bruk av startlånet i kombinasjon med et sett av risikodempende tiltak. Startlån må kunne gis med en løpetid inntil 50 år og med mulighet for avdragsfrie perioder. Startlånskunder med fastrente må kunne bruke fastrentelånet som en del av finansieringsgrunnlaget ved kjøp av ny bolig. Kommunens tapsfond til startlån må i særlig tilfeller kunne benyttes til å dekke tap ved salg av bolig. Utleieboligtilskuddet bør kunne brukes til å kjøpe boliger til vanskeligstilte boligeiere som risikerer tvangssalg. Eieren bør tilbys leieavtale som gir mulighet til å kjøpe tilbake boligen.
Boligtilskudd som rente- og avdragsfritt lån	Tilskuddet til etablering bør kunne gis som et rente- og avdragsfritt lån. Dette vil gi kommunene økt fleksibilitet til å skreddersy finansieringsløsninger tilpasset den enkelte husstands behov. Kommunene kan med dette bygge opp tilskuddsfond slik at midlene kan tildeles flere ganger.
Målrettet politikk for leie til eie	Det foreslås at leasing og andre leie-til-eiemodeller settes i system og får et større omfang enn i dag. Også eie-til-leiemodeller foreslås som en del av en helhetlig sosial boligpolitikk for vanskeligstilte.

I Kapittel 8 legges det til grunn at det er forhold ved leiemarkedet i Norge som forsterker problemene til vanskeligstilte. Leiemarkedet fungerer annerledes enn eiemarkedet. Undersøkelser viser at vanskeligstilte og etniske minoriteter gjennomgående betaler høyere husleie enn andre. Det er både egenskaper ved utleier og leier som er årsak til disse utfordringene. Utvalget mener det er mulig å bedre forholdene på leiemarkedet både gjennom å styrke vanskeligstilte leiere, og støtte profesjonelle, seriøse og sosiale utleiere. Kommunen bør bidra med biveiledning og hjelp til bomestring for dem som trenger det. Kommunal innleie og offentlig deleierskap kan gi økt økonomisk forutsigbarhet for utleiere, for å styrke seriøse utleiers posisjon i leiemarkedet. Utvalget peker også på at subsidiering av utleieselskaper med tydelig sosial profil er en mulighet, og foreslår at modeller for utleie med sosiale formål utredes nærmere. Husleietvistutvalget behandler saker raskere og rimeligere enn forliksrådet, og foreslås utvidet til å gjelde flere kommuner. Særlig viktig er det å prioritere etablering av slike kontorer i områder med press på boligmarkedet. Mange leiere har et kortsiktig leieperspektiv, og mange har lav inntekt. Utvalget mener at medlemskontingenter gir et svakt økonomisk grunnlag for leieboerforeninger, og mener at det er behov for offentlig støtte for å få en god nasjonal leieboerforening.

Boligutvalgets tiltak når det gjelder det private leiemarked er:

Tiltak	Nærmere om tiltaket
Utrede modeller for utleie med sosiale formål	Modeller som kan gi hensiktsmessige rammevilkår til utleieselskaper med sosiale formål bør utredes
Flere studentboliger	Det foreslås en økning på 500 nye studentboliger årlig sammenlignet med dagens nivå, totalt 1.500 boliger. Det er ikke bare viktig for studenter, men også for å dempe det generelle presset i leiemarked.
Utvikle Husleietvistutvalget (HTU) til flere kommuner	HTU bør utvides til flere deler av landet. Særlig viktig vil det være å prioritere etablering av slike kontorer i områder med press på boligmarkedet, som i og rundt de større byene.
Styrket leieboerorganisering	Det bør opprettes en nasjonal leieboerforening. En god, nasjonal leierboerforening vil være avhenging av offentlig støtte.
Frivillig sertifiseringsordning for utleiery	Det foreslås utredet om det er hensiktsmessig og mulig å etablere en frivillig sertifiseringsordning for utleiery.
Økt kunnskap om useriøse utleiery og uegnede utleieobjekter	Det er viktig med økt kunnskap om useriøse utleiery og uegnede utleieobjekter for å kunne hindre kommersiell utnyttning av vanskeligstilte grupper. Det foreslås at det både på nasjonalt og kommunalt nivå utarbeides undersøkelser for å bedre oversikt over denne type utleievirksomhet. Relevante lover og regler bør gjennomgås for å avklare hvilke sanksjonsmuligheter kommunene har overfor useriøse utleiery og uegnede utleieforhold. Det bør videre vurderes om det er tilstrekkelig hjemmel for tilsyn og sanksjonering.

Å eie bolig er ikke et alternativ for alle. I kapittel 9 om kommunal utleie fremkommer at for noen husstander er kommunal bolig den mest egnede løsningen. Flere kommuner opplever at en stor konsentrasjon av beboere med ulike sosiale og helsemessige problemer i kommunale boliger, gir utfordringer i å opprettholde gode bomiljøer. Dårlig kvalitet synes å være et større problem i den kommunale boligmassen enn ellers, og for mange er derfor ikke kommunal bolig nødvendigvis en vei ut av et dårlig boforhold. Mange kommuner har forsømt vedlikeholdet av boligmassen. Dette skaper problemer for personer som allerede er i en sårbar livssituasjon. Utvalget foreslår derfor at Husbanken bør stille vilkår om kommunalt vedlikehold ved tildeling av tilskudd til anskaffelse av utleieboliger. Det bør også innføres en tidsbegrenset støtteordning for å redusere vedlikeholdsetterslepet i den kommunale utleieboligmassen. Innretningen av en slik støtteordning må utredes nærmere. Kommunene disponerer rundt 100.000 utleieboliger. Det er forskjeller på hvilke typer boliger kommunene disponerer, og i hvor stor grad boligene er målrettet mot spesielle grupper. Mange som tilfredsstillr kriteriene for å få kommunal bolig, avvises. Selv om det er et stort potensial for å øke gjennomstrømmingen i kommunale utleieboliger, og selv om kommunale boliger bare bør benyttes når det ikke finnes andre løsninger, har mange kommuner behov for flere utleieboliger. Utvalget foreslår at det gjennomføres en målrettet satsning med tilskudd til 500 boliger hvert år de neste fem årene for personer med rusavhengighet og psykiske lidelser.

Tiltakene utvalget foreslår om kommunal utleie er:

Tiltak	Nærmere om tiltaket
Flere egnede boliger for personer med rusavhengighet, alvorlige psykiske lidelser og dobbeltdiagnose	Det foreslås en satsing på 2.500 flere egnede boliger til rusavhengige, personer med psykiske lidelser og dobbeltdiagnose. Satsingen bør målrettes de kommunene som har det største behovet. En slik satsing kan bare lykkes hvis den følges opp med et tilstrekkelig tjenestetilbud.
Rammer for bedre vedlikehold	Husbanken bør stille vilkår om kommunalt vedlikehold ved tildeling av tilskudd. Det foreslås en tidsbegrenset støtteordning for å redusere vedlikeholdsetterslepet i kommunale boliger. Det bør utredes nærmere hvordan støtteordningen skal utformes.
Forlengt nedskrivings tid på tilskudd til utleieboliger	Nedskrivningen av tilskudd til utleieboliger bør forlenges til 30 år. Kommunens tildelingsrett for utleieboliger til vanskeligstilte foreslås også økt til 30 år, når andre enn kommunen eier boligene.
Forvaltningsskole og veileder	For å øke kompetansen på dette feltet foreslås det et studium om planlegging og forvaltning av kommunal boligmasse. Det foreslås også å lage en veileder i forvaltning av kommunale utleieboliger.
Styrke forvaltningen av tilskudd til utleieboliger	Det bør foretas en grundig gjennomgang av tilskuddet til utleieboliger med hensyn til mål, vilkår for tildeling og resultatrapportering. Gjennomgangen bør ses i sammenheng med erfaringene fra Husbankens boligsosiale programsatsing i kommunene og hvordan denne bidrar til å styrke forvaltningen av tilskuddene.
Økt fleksibilitet i bruken av tilskuddene	Det bør ses på modeller for sammenslåing av tilskudd til utleieboliger og omsorgsboliger. Felles regelverk vil forenkle administrasjonen av ordningene. Økt fleksibilitet mellom tilskudd til utleieboliger og til etablering, kan gi et mer helhetlig boligsosialt arbeid. Det bør utredes modeller for å slå tilskuddene til utleieboliger og omsorgsboliger sammen med tilskudd til studentboliger.

I kapittel 10 om arbeidet knyttet til bostedsløshet gis det en gjennomgang av satsingsområdet. Bostedsløshet som politikkområde ble først løftet opp på den nasjonale dagsorden i 1999. Arbeidet har siden den gang hatt stor politisk oppmerksomhet. Kartleggingene av bostedsløse viser likevel at tallene ikke går ned. Flertallet av bostedsløse er rusavhengige og/eller har psykiske lidelser. Samtidig er det en utvikling i retning av at flere unge blir kartlagt som bostedsløse. Den siste kartleggingen, som ble utført i 2008, viste også at det finnes barnefamilier som ikke har et fast bosted. Den nasjonale strategien "På vei til egen bolig" (2005-2007) var rettet mot hindringen til en trygg bosituasjon, og i mindre grad om trekk ved individene selv. Hindringer kan være manglende samarbeid og svake rutiner i tjenesteapparatet ved overgangen fra fengsel og institusjon. Unge vanskeligstilte, som enten står i fare for å bli bostedsløse eller er bostedsløse, har blitt viet mindre oppmerksomhet.

Utvalget foreslår en rekke tiltak i arbeidet med bostedsløshet. Stadig flere unge faller utenfor boligmarkedet, og det foreslås å rette en særlig innsats mot denne gruppen. Det bør derfor etableres flere bolig- og tjenestemodeller som ivaretar den enkeltes individuelle behov. En trygg bosituasjon må være en viktig del av behandlingen innen rus og psykisk helse. Det må stilles krav til kommunen om å ha bredskapsplaner dersom barnefamilier står i fare for å bli eller har blitt bostedsløse. Oppfølgingstjenester tilpasset den enkelte er også en utfordring for mange kommuner. Et viktig verktøy for å samordne innsatsen fra flere tjenesteområder er individuell plan. Bolig er ofte en aktuell innsatsfaktor i en individuell plan. Dette verktøyet bør benyttes aktivt. Utvalget har tro på at et godt boligsosialt arbeid kan styrke den enkeltes evne til selv å ta ansvar for egen boligsituasjon. Råd og veiledning kan bistå brukere til å forvalte egen økonomi, men noen vil kunne ønske at kommunen tar ansvar for økonomisk forvaltning eller automatisk trekk for husleie. Et godt samarbeid mellom den enkelte kommune og NAV for avtaler om husleietrekk, er en viktig suksessfaktor for god bistand til økonomiforvaltning. Tvungen forvaltning bør kun benyttes når alt

annet slår feil. Det er viktig at det fremgår tydelig at tvungen forvaltning kan vurderes i tilfeller hvor det er klar og akutt fare for at personen vil miste sin bolig, og at tvungen forvaltning kan avgrenses til husleien.

Utvalgets forslag til tiltak i arbeidet med bostedsløshet er:

Tiltak	Nærmere om tiltaket
En samordnet innsats for unge	Kommunene bør ha en ansvarlig person som representerer tjenesteapparatet. Alle kommuner bør utarbeid en felles bolig- og omsorgsstrategi for ungdom. Det bør utredes hvorvidt det offentlige ansvar for å gi hjelp til en trygg bosituasjon for barn, som er under eller har vært under barnevernets omsorg, i tilstrekkelig grad er regulert i dagens lovverk.
Beredskapsplaner for bostedsløse barnefamilier	Kommunene bør ha beredskapsplaner til bruk dersom barnefamilier står i fare for å bli, eller har blitt bostedsløse. Bruk av midlertidige boliger for barnefamilier skal unngås og en eventuell kommunal bolig bør være i et ordinært bomiljø. Varslingsregelen i husleielovens bør evalueres. Det bør utredes hvorvidt det er hensiktsmessig å innføre varslingsplikt i tilfeller der barnefamilier står i fare for å bli kastet ut.
En samlet statlig innsats	Statlig tilskuddsordninger med tildeles overlappende og supplerende formål, bør i større grad samordnes. Kommunen bør kunne søke om midler til både kompetanseutvikling, boliginvesteringer og oppfølgingstjenester. Økt oppmerksomhet på arbeidet med å forebygge og bekjempe bostedsløshet er påkrevd. Klare nasjonale mål vil bli en større grad av samordning og forankring av arbeidet.
Oppfølgingstjenester i bolig	Tilskudd til oppfølgingstjenester i bolig bør styrkes med 30 mill kroner. Tiltak må ses i sammenheng med utvalgets forslag om å styrke Husbankens boligsosiale kompetansetilskudd med 80 mill kroner, og satsing på 2500 flere utleieboliger.
Bolig som en del av behandlingen	Bosted med oppfølging bør defineres som en del av behandling og legges inn i individuell plan. Spesialisthelsetjenesten (rus og psykiatri) bør ha ansvaret for å starte en prosess med kommunene for å etablere et egnet botilbud i god tid før utskrivelse.

Roller og organisering i boligpolitikken

Kommunen gjør en stor og viktig innsats for å hjelpe flere til en trygg bosituasjon, men arbeidet stiller store krav til god organisering og planlegging. Selv om situasjonen er ulik fra kommune til kommune, er det en del felles utfordringer. I kapittel 11 om boligsosialt arbeid fremgår fem suksessfaktorer for å lykkes i arbeidet i den sosiale boligpolitikken. Det handler om samordning, forankring og eierskap, overordnet strategi for det boligsosiale arbeidet, boligsosial kompetanse og økonomiske ressurser som er viktig for å nå målene om at alle skal kunne disponere bolig. Erfaringene for enkeltkommuner viser at det finnes flere veier mot målet om et helhetlig og effektivt boligsosialt arbeid. Kravene til samordning, organisering og planlegging vil øke i årene fremover. Kommunene får stadig flere og mer differensierte oppgaver, og behovet for å se bolig som en del av den samlede velferdsportefølje øker. Et godt boligsosialt fagmiljø er viktig for å lykkes. Alle kommuner med boligsosiale utfordringer må knytte mål og tiltak til arbeidet, og sikre at disse inngår som en integrert del i øvrige planverk. Bedre forebygging og en helhetlig tilnærming til den enkelte vil kunne gi besparelser, både innefor det boligsosiale arbeidet og på andre velferdsområder. Det er behov for å utvikle bedre metoder for økonomiske analyser av sosial boligpolitikk. Husbankens virkemidler bør bli mer fleksible. Det vil gi kommunene større handlingsrom til selv å vurdere hvordan tilskuddene kan brukes på en mest mulig formålsrettet måte. Utvalget mener at det er avgjørende at kommunen finner sine løsninger ut fra sin situasjon.

Kapittel 12 tar for seg rollefordelingen mellom stat og kommune. Innefor den sosiale boligpolitikken baserer statens styring seg i all hovedsak på å tilby økonomiske ordninger til prioriterte formål, og kompetanseoppbygging og veiledning gjennom Husbanken. Lovregulering av ansvaret er mindre grad benyttet. Alle innbyggere i en kommune har behov for et sted å bo. Derfor mener utvalget at boligen, på lik linje med helse, utdanning og inntektssikring, må være en sentral del av velferdspolitikken. Dersom kommunens skal være i stand til å løse sin boligpolitiske oppgave, forutsettes det en sterk koordinering og oppmerksomhet fra statens side. Husbanken har fått flere og kraftigere virkemidler til støtte for sitt boligsosiale arbeid overfor kommunene. Mange kommuner har tillit til Husbanken, og etatens tilretteleggerrolle oppleves som verdifull. Utvalget mener at Husbankens nye rolle må forsterkes og videreutvikles. Utvalget foreslår blant annet at Husbanken gis mandat til å samordne den statlige innsatsen innenfor den sosiale boligpolitikken. Til tross for at det kommunale ansvaret i liten grad er forankret i lov, synes det å være enighet om at kommunene allerede har et ansvar for å skaffe boliger til vanskeligstilte som selv ikke er i stand til det. Utvalget mener at ansvaret bør tydeliggjøres og styrkes gjennom en klarere lovforankring. En sterkere lovforankring vil likestille det boligpolitiske feltet med andre velferdsområder. Utvalgets flertall foreslår videre en rett til nødvendig bistand til å få et forsvarlig botilbud. Midlertidig botilbud skal ikke gis for lenger enn totalt tre måneder. Utvalgets mindretall anser dette forslaget som en lovfestet rett til bolig. De viser til at det ikke er hensiktsmessig å detaljstyre kommunene ytterligere, og at en stadig større rettighetsfesting i den kommunale tjenesteytingen ikke er ønskelig.

Boligutvalgets forslag nå det gjelder roller og ansvar er:

Tiltak	Nærmere om tiltaket
Husbanken som statlig samordner	Husbanken bør gis mandat til å samordne den statlige innsatsen innenfor den sosiale boligpolitikken. Politikkområdet bør særlig integreres bedre med ansvarsområdet underlagt helse- og omsorgsdepartementet, slik som rus, psykiatri og spesialisthelsetjenesten
Styrke boligsosialt kompetansetilskudd	Husbankens boligsosiale kompetansetilskudd bør styrkes med 80 mill kroner, til en årlig ramme på 150 mill kroner. Tiltaket må ses i sammenheng med styrking av tilskuddet til oppfølgingstjenester i bolig
Lovfeste det kommunale ansvaret for å skaffe boliger til vanskeligstilte	<p>Det må fremgå tydelig av loven at kommunene har plikt til å sørge for at det foreligger adekvate botilbud for personer med et helse- og omsorgsbehov, eller som av andre grunner ikke er i stand til å skaffe seg et forsvarlig bosted. Det er ikke tilstrekkelig at kommunen gir råd, veiledning og assistanse, hvis ikke dette fører til et tilfredsstillende resultat. Kommunen må ha plikt til å sørge for at et udekket boligbehov for denne gruppen finner en tilfredsstillende løsning.</p> <p>I forslag til ny kommunal helse- og omsorgslov bør § 3-7 om boliger til vanskeligstilte, endres til følgende:</p> <p><i>” § 3-7 Hjelp til å skaffe bolig Kommunen skal gi nødvendig hjelp til å skaffe bolig til personer som ikke selv kan ivareta sine interesser på boligmarkedet, herunder boliger med særlig tilpasning med hjelpe- og vernetiltak for dem som trenger det på grunn av alder, funksjonshemming eller av andre årsaker ”</i></p> <p>Det bør samtidig foretas en tilsvarende justering av den motsvarende bestemmelsen i NAV-sosialtjenesteloven § 15.</p>
Tiltak	Nærmere om tiltaket
Rett til nødvendig bistand til å få et forsvarlig botilbud	Mye tyder på at de midlertidige botilbudene som gis, ofte er dårligere enn det som forutsettes, og at slike tilbud ikke sjelden gis

	<p>for et vesentlig lengre tidsrom enn det som kan anses som midlertidig. Utvalgets flertall foreslår endret tittel, at det føyes til en ny andre setning og et nytt andre avsnitt i § 27 i Lov om sosiale tjenester i NAV, slik at denne lyder som følger:</p> <p><i>”§ 27 Forsvarlig boforhold</i> <i>Kommunen er forpliktet til å finne midlertidig botilbud for dem som ikke selv er i stand til dette. Slikt midlertidig botilbud skal ikke gis for lenger enn totalt tre måneder. Den som etter tre måneder er uten et forsvarlig botilbud og ikke selv er i stand til å skaffe seg dette, har krav på nødvendig hjelp fra kommunen til å skaffe seg et egnet varig botilbud”</i> Kommunen er forpliktet til å finne midlertidig botilbud for dem som ikke selv er i stand til dette. Slikt midlertidig botilbud skal ikke gis for en lengre periode enn totalt tre måneder. Den som etter tre måneder er uten et forsvarlig botilbud og ikke selv er i stand til å skaffe seg dette, har krav på nødvendig hjelp fra kommunen til å skaffe seg et egnet varig botilbud.” Utvalgets mindretall vil ikke gå inn for at det innføres en slik individuell rettighet til nødvendig hjelp fra kommunen til å skaffe et egnet og varig botilbud</p> <p>I dag må midlertidig botilbud organiseres i NAV- kontorene jfr. § 13 i lov om arbeids- og velferdsforvaltningen. Kommunene bør selv ha frihet til å velge hvor dette skal organiseres.</p>
Tydeliggjøre ansvar for forvarlig bosituasjon som del av kommunens ansvar for helse- og omsorgstjenester	Bistand til å få bolig bør tydeliggjøres som en del av kommunens plikt til å gi råd, veiledning og annen bistand. I forslaget til kommunal helse- og omsorgslov bør det føyes til nye punkt i bestemmelsen som bedre dekker behovet for hjelp til å skaffe et forsvarlig botilbud.
Boligsosialt arbeid som del av velferdsutdanningen	Boligsosialt arbeid bør være en del av den generelle helse- og sosialfaglige utdanningen. Gjennom meldingen om velferdsutdanning bør det legges til rette for at boligens betydning vektlegges sterkere i forskningen.
Bedre datagrunnlag for å vurdere måloppnåelse	Det er behov for mer kunnskap om hva som gjør at personer kommer i en vanskelig situasjon på boligmarkedet. Det er også behov for individrettede data som kan følge utviklingen over tid. ASSS-nettverk bør trekkes inn i utviklingsarbeidet av KOSTRA og rapportering på det boligsosiale arbeidet. Det bør stimuleres til at det utvikles bedre støttesystemer for kommunene i deres arbeid innenfor det boligsosiale området.

Økonomiske og administrative konsekvenser

I kapittel 13 om økonomiske og administrative konsekvenser belyses ulike følger av utvalgets forslag til tiltak. Mange av tiltakene er rettet inn mot å skape en mer effektiv og hensiktsmessig organisering rundt det boligsosiale arbeidet. Slike tiltak vil gi både økonomiske og administrative gevinster. Utvalgets samlede budsjettforslag anslås til drøye 850 mill kroner, hvorav nær halvparten foreslås til en styrking av den statlige bostøtten. En samlet oversikt over utvalgets tiltak er vist avslutningsvis i kapitlet.

Porsgrunn kommunes vurdering av forslagene fra boligutvalget

Situasjonen som beskrives om utfordringer hos vanskeligstilte grupper om boligsituasjonen i NOU 2011:15 Rom for alle – en sosial boligpolitikk for fremtiden samsvarer med erfaringer knyttet til

gjennomføring av dagens boligpolitikk i vår kommune. Det er til tross for kommunens betydelige innsats på fagfeltet behov for styrke og videreutvikle det boligsosiale området i kommunen. Vi støtter boligutvalgets beskrivelse av at bolig må være en sentral del av velferdspolitikken, og at dens betydning er underkommunisert. Bolig må, sammen med helse, utdanning og inntektssikring forankres som den fjerde av velferdspolitikkenes pilarer. Vi roser boligutvalget for en grundig gjennomgang av boligpolitikken og for mange gode forslag og tiltak.

Det er i NOU-en påpekt flere ganger at kommunene må settes i stand til å iverksette og gjennomføre den sosiale boligpolitikken som ønskes. Dette gjelder både økonomi og kompetanse. Når det gjelder gjennomføringen av de foreslåtte tiltak antas det at dette vil medføre økte utgifter for kommunene, både når det gjelder investering og drift. Økningen vil være avhengige av om kommunene får økte overføringer fra staten eller ikke. Særlig gjelder dette om foreslåtte tiltak innen for Lov om sosiale tjenester i NAV og helse- og omsorgsloven vedrørende kommunenes plikt til å stille med tilfredsstillende botilbud.

Startlån er et boligvirkemiddel som bidrar til at personer med lave inntekter kan få hjelp til å kjøpe egen bolig. Ordningen er et viktig sentralt virkemiddel for å styrke eierlinja i boligpolitikken. Boligutvalgets antydninger om at flere kan eie bolig blant vanskeligstilte bør ses i sammenheng med Finanstilsynets vurderinger når det gjelder retningslinjer for innstramninger for forsvarlig utlånspraksis til boligformål. Vi ser at flere som søker kommunen om startlån søker om refinansiering av gjeld og flere har stor gjeldsbelastning, samtidig har husstanden lav inntekt. Generelt har boliggjelden i Norge økt i 2010 jfr. SBB i økonomisk analyse 1/2011. Startlånet utgjør om lag 5 % av låneporteføljen på landsbasis. Grunnet økende boligpriser, økende gjeldsgrad og risiko for banker og enkelthusholdninger, vurderer Finanstilsynet å forslå å senke grensen for forsvarlig belåning ved boligkjøp fra 90 til 85 %. Grensen skal omfatte all belåning med pant i boligen, inkludert startlån. Formålet med innstramningen er å motvirke sterk prisvekst i boligmarkedet og redusere bankenes og husholdningenes risiko i økonomiske nedgangstider med høyere ledighet og synkende boligpriser.

Boligutvalgets forslag om å omgjøre dagens boligtilskudd til et rente- og avdragsfritt lån vil medføre vansker i forhold til å styrke eierlinja for vanskeligstilte med lave inntekter, hvilket er viktig i den boligsosiale boligpolitikken. Vi støtter ikke forslaget om å omgjøre dagens boligtilskudd til et rente- og avdragsfritt lån. Dagens ordning bør videreføres med lik nedskrivningsregler for boligtilskudd til etablering og tilpasning. Boligtilskudd til anskaffelse av bolig bidrar til å holde seg innenfor 90 % regelen når det gjelder krav til egenkapital ved kjøp av bolig. Virkemiddelet har en sentral rolle for personer med lave inntekter, og vi ser at boligtilskuddet sammen med startlånet vil få en enda større betydning i fremtiden, dersom eierlinja skal styrkes.

Ser vi på kommunenes ansvar vil en omgjøring av boligtilskuddet til et rente og avdragsfritt lån medføre et større låneansvar hos kommunene enn i dagens ordninger.

Boligutvalgets anbefalinger om bruk av fastrente og lengre løpetid på startlån er også mulige virkemidler kommunene kan ta i bruk i dagens regelverk. Dette avgjøres av den enkelte kommune på hvilke vilkår kommunen ønsker å låne ut startlån. Husbanken gir åpning for dette i dag, men forutsetter at lånekundene ikke skal ha dårligere vilkår enn hva Husbanken tilbyr. Porsgrunn kommune har ikke valgt å tilby fastrente da vi ser at flere innfrir lånet. Kommunen må ved en slik fastrente innfrielse beregne over- og underkurs som kan medføre tilleggskostnad. For personer med betalingsvansker gjøres egne tidsbestemte nedbetalingsavtaler for å hindre tap av bolig. Tiltaket benyttes aktivt og er et godt tiltak for personer som trenger kortsiktige tiltak for å bedre sin økonomi.

Vi støtter boligutvalgets forslag om at boligvirkemidlene må være fleksible og tilpasset behovet med mulighet for lokale gode tilpassede boligløsninger. Forslaget om at det bør ses på ordninger

som setter kommunene i stand til å ta det økonomiske løftet som vedlikehold av kommunens boliger er viktig.

Forslaget til endring av bostøtteordningen er et viktig forslag og vil hjelpe mange med lav inntekt. Tiltaket bidrar til å fremskaffe og beholde bolig og er et sentralt virkemiddel. Det bør videre vurderes å heve inntektsgrensene generelt samtidig se på godkjente boutgifter, da disse er lave og gjør det vanskelig å se bostøtteordningen i sammenheng med andre boligsosiale virkemidler. Videre er det sentralt at det gis anledning til transport i Husbankens bostøtte for å sikre at husleien blir betalt for personer med lave inntekter. Dette er tiltak som forbygger tap av bolig. Erfaringsmessig er transport av bostøtten et sentralt virkemiddel i så måte. Ved transport av bostøtte bør det også kunne vurderes at husleierestanser kan gjøres opp ved bruk av bostøtte. I tillegg er det sentralt å få forenklet mulighetene for å gjøre trekk i trygdeytelser fra NAV ved betaling av husleie og lånekostnader for personer som ikke selv klarer å betale sine boutgifter.

Utvalgets flertall støttes når det gjelder endringer i §§ 15 og 27 i Lov om sosiale tjenester i NAV samt §§ 3-7 og 3-2 i Lov om kommunale helse- og omsorgstjenester om kommunens ansvar for boliger til vanskeligstilte. For at kommunene skal gjennomføre ansvaret som foreslås av utvalget, er det særdeles viktig at det stilles tilstrekkelige økonomiske rammer for gjennomføring av oppgavene i den sosiale boligpolitikken.

Porsgrunn kommunes innsats i boligpolitikken er omfattende og nedfelt i boligsosial handlingsplan for perioden 2008-2012 vedtatt av Bystyret i sak nr. 22/08. Bystyret har vedtatt egne retningslinjer for de ulike boligsosiale boligvirkemidlene. Retningslinjer for tildeling av kommunalt disponerte boliger er vedtatt i Bystyre sak nr. 14/07. Målgruppen for kommunens utleieboliger er regulert i retningslinjens § 3 med følgende ordlyd: *"Målgruppen for retningslinjene er personer som ikke selv eller ved hjelp av andre former for offentlig boligbistand, greier å skaffe seg egnet bolig, herunder personer som har behov for boliger med særlig tilpasning på grunn av alder, bevegelses- eller utviklingshemning."* Kommunens boligvirkemidler brukes aktivt i kommunens utøvelse av boligpolitikk for vanskeligstilte. Virkemidlene benyttes i en helhetlig sammenheng i et tverrfaglig samarbeid i kommunen, tilpasset de individuelle behov. Vi har dessverre venteliste på tildeling av kommunale boliger. I kommunens venteliste gjenspeiles beskrivelsen i boligutvalgets betraktninger som gjelder hele landet. Gruppen rus og psykiatri utgjør en stor andel av de som venter på bolig, sammen med unge hjemmeboende funksjonshemmende. Gruppene har ofte i tillegg behov for hjelp i tilknytning til bolig og/eller er i en rehabiliteringssituasjon. Vi ser at blant de som venter er det et stort innslag av unge husholdninger. I tillegg ser vi bostedsløshet.

Når det gjelder boligutvalget forslag om at kommunene får ansvar for å gi nødvendig hjelp til personer som ikke selv klarer å skaffe bolig i midlertidig botilbud innen 3 måneder bør endres til 6 måneder. Dette begrunnes med at 3 måneder er svært kort tidsfrist og vil kunne framtvinge dårlige boligløsninger i et presset boligmarked.

Ser vi på prisutviklingen for husleie i utleieboliger de senere år har husleiene økt om lag tilsvarende som for boligprisene. Det fremgår i statistikk fra Statistisk sentralbyrå (SSB) for perioden 2006 – 2010 at økningen på husleier for utleieboliger utgjør om lag 26 %. Imidlertid foreligger det i dag prisindeks kun for de store byene, tettsteder delt opp i ulike grupperinger knyttet til innbyggerantall som medfører upresis indeks. Leieprisvernet i husleieloven innebærer et forbud mot å sette husleien på et nivå som er urimelig i forhold til det som vanligvis kan oppnås ved ny utleie av liknende husrom på liknende avtalevilkår. Når leieforholdet har vart i tre år, kan partene kreve at husleien settes til gjengs leie. Gjengs leie er et begrep som er innført i husleieloven. Gjengs leie representerer et gjennomsnitt for tidligere og nylig inngåtte leiekontrakter. Dette medfører at enhver fastsettelse av husleien vil forutsette undersøker av husleiene i boligmarkedet. SSB produserer riktignok Leieprisundersøkelsen (LMU) som viser gjennomsnittspriser på boliger innenfor forskjellige størrelseskategorier. LMU er imidlertid basert på utvalgsundersøkelser med et relativt lite utvalg. På grunn av lavt utvalg er det ikke mulig å bryte ned tallene innenfor de enkelte kommunene. På denne

bakgrunn bør det etableres prisstatistikk for hele landet som sikrer at regulering til "gjengs leie" i Husleielovens bestemmelser blir forbedret.

Rådmannens vurdering

Rådmannen mener at boligens rolle som fjerde pilar i velferdspolitikken er sentral sammen med utdanning, helse og inntektssikring. Kommunens innsats i det boligsosiale arbeidet har en viktig rolle i den sosiale boligpolitikken. Spesielt er det viktig å videreføre dagens bruk av boligvirkemidlene i en helhetlig sammenheng. Samarbeid og samhandling er viktig for å løse de utfordringer som er beskrevet i NOU-en. Vi har et godt forankret tverretattlig samarbeid i Porsgrunn kommune som bidrar til god praksis i kommunens bolig sosiale arbeid.

Porsgrunn kommune har et godt samarbeid med Husbanken. Kommunen deltar i boligsosialt utviklingsprogram (BASIS). Det arbeides systematisk i programsatsingen med å få personer i kommunale utleieboliger videre i egen boligkarriere, enten ved å kjøpe leid bolig eller annen bolig. I satsingen er startlån og boligtilskudd til etablering viktige boligvirkemidler for å få personer over i eid bolig. Det er nedfelt i boligsosial handlingsplan at kommunens boligvirkemidler skal benyttes målrettet til de som ikke klarer å skaffe bolig selv. Kommunens arbeid er i tråd med boligutvalgets anbefalinger.

Det påpekes av boligutvalget utfordringer knyttet til bomiljøer i kommunale utleieboliger. Det er viktig å sikre gode levekår og velferd for alle. Dette vil fortsatt være fokusområde i fremtiden. Dette er et satsingsområde i boligsosialt utviklingsprogram. I tillegg er det positivt at det ses på ordninger som kan bistå kommunene til å ta det økonomiske løft som vedlikeholdsutfordringen representerer.

Kommunens sosiale boligpolitikk er vedtatt av Bystyre i sak nr. 22/08 nedfelt i boligsosial handlingsplan for perioden 2008-2012. Planen er under rullering og vil bli fremlagt til politisk behandling våren 2012. Rulleringen ses i sammenheng med kommunens vedtatte planstrategi med god forankring i helhet og sammenheng med øvrige planer i kommunen. Dette er i tråd med anbefalingene til boligutvalget i NOU-en.

Når det gjelder retten til bolig med forslag til endringer i §§ 15 og 27 i Lov om sosiale tjenester i NAV og §§ 3-7 og 3-2 i Lov om kommunale helse- og omsorgstjenester, om kommunens ansvar for boliger til vanskeligstilte, støtter rådmannen boligutvalgets flertall. Det presiseres at retten til hjelp for å skaffe bolig ikke rettighetsfester retten til kommunal bolig. I fremtidens boligpolitikk er det avgjørende å bruke de ulike boligvirkemidlene aktivt i en helhetlig sammenheng. Eierlinja i dagens politikk har vært en sentral hjørnestein som er viktig å videreføre. Kommunens ansvar og innsats er nedfelt i boligsosial handlingsplan og i retningslinjer for de ulike boligsosiale virkemidler. For å møte de ulike boligutfordringene er det vesentlig at det stilles tilstrekkelig økonomiske rammer både innenfor bolig og tjenester for å bedre situasjonen for vanskeligstilte i boligmarkedet, sammen med justering og videreføring av dagens boligvirkemidler.

Rådmannen roser boligutvalget for en grundig gjennomgang med mange gode forslag og tiltak til fremtidens boligpolitikk.

Konklusjon

Forslag til vedtak fremgår i sakens forside.

Porsgrunn, den 09.11.2011

Per Wold
Rådmann

Ingrid Elisabeth Kåss
kommunalsjef